

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN
to Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 30 JUNI.

Ministeriële crisis.

De *Journal de Bruxelles* meldt dat M. de baron d'Anethan eindelijk door den Koning gelast is geworden een nieuw ministerie zamen te stellen.

M. d'Anethan is gisteren op nieuw bij den Koning ontvangen geworden.

Men leest in het *Handelsblad* :

Het schijnt dat men achterduims aan 't intrugueeren en aan 't knoeien is, om toch nog aan het schotelken te kunnen blijven? « De ministers, zegt de *Patrie*, zijn door de deur uitgevlogen, en willen nu weér aan het venster binnen kruipen. »

Wij begrijpen niet, hoe de Koning al dien winkel rondom zich duldt. De toestand is duidelijk genoeg. De doktrinaire partij is den 14 juni op de meest krachtige wijze veroordeeld, en onder dit opzicht heeft de Koning geen recht van genade.

Dat het kabinet zich nog niet teenaamal als ontslaggevend aanziet, blijkt uit de benoemingen, die M. Renard en zelfs M. Frère, zich na hunne demissie veroorloven.

De *Indépendance* dringt op de spoedige bijeenkomst der Kamers aan. Heel wel! Maar zeg dan eerst aan de doktrinaire ministers dat ze heen gaan, om definitief plaats te maken voor anderen, die door den toestand, tot den raad der kroon geroepen werden!

Wonderlijk! de doktrinaires willen, dat er een *ander* doktrinair ministerie zou genoemd worden — een ministerie, dat de noodige hervormingen zou willen doen. Wat kaakslag geven die lieden daar aan hunnen afgod-Frère! Dus bekennen zij nu, dat het ministerie Frère niet deugde en het ongelijk had, hardnekkig hervormingen te weigeren in leger en kieswet?...

Volgens *l'Etoile*, zou M. d'Anethan er niet in gelukken, met het samenstellen van een nieuw ministerie belast te worden, omdat.... M. d'Anethan eene ruime uitbreiding van het kiesrecht en eene vermindering op het budget van oorlog wil: — twee hervormingen tot welke Z. M. de Koning niet kan besluiten, zegt *l'Etoile*.

De tijding van *l'Etoile* is zeer zwaarwichtig en wij laten aan dat zuiver doktrinaire blad, de algehele verantwoordelijkheid van zijn gezegde.

Wij gelooven echter dat de uitslag der kiezingen, die betekenis had en het publiek meer en meer doet zien, dat het, niet het leger wil vernietigen, neen! maar dat er paal en perk gesteld worde aan de overtollige uitgaven die er voor het militarism worden gedaan, terwijl eene totale hervorming der kieswet in den geest ligt van allen — van konservatieven en progressisten.

Het is ontwijfelbaar, dat op die punten de kiezing zal gebeuren, wanneer er eene ontbinding der Kamers zal plaats hebben. De uitslag kan niet twijfelachtig zijn.

« De Koning, zegt de *Etoile*, zal waarschijnlijk geene verbintenis nemen jegens wie het zij, alvorens over den toestand gesproken te hebben met staatsmannen van verschillende partijen, die de kamer samenstellen. »

Daarop antwoordt het *Journal de Bruxelles* :

« Het zij zoo. Maar het is ten minste toegelaten te hopen, dat de komedie van 1864 niet zal vernieuwd worden. Indien men, na eene maand waggelens, en gaan en keeren, eindigde met het ontslaggevend ministerie terug te nemen, zou het openbaar geweten met krachtadigheid daartegen protesteeren. Dit dient men niet te vergeten. »

Wij lezen in het *Nieuwsblad van Gheel* :

De gemeente-secretarissen vragen onophoudelijk vermeerdering van bezoldiging in evenredigheid van de diensten die zij bewijzen, de redelijkheid van hun reklaam wordt van iedereen erkend en bestaat inderdaad, maar toch stelt men uit, die nuttig erkende ambtenaren recht te doen, en dat om reden dat de gemeente-raden beweerden dat zij, zoowel voor de Provincie en Staat werkende als voor de gemeente, ook door die eersten moeten bezoldigd worden. Deze reden van de gemeente-raden zijn nochtans niet gegrond, als men in aanmerking nemen wil dat in geval 't gouvernement betaalt, dit daarvoor ook belastingen moet daarstellen, die even als de gemeente-belastingen op de inwoners drukken, met dit verschil dat er nog wat meer te betalen valt, voor hetgeen aan de verschillende vingers blijft plakken. M. de minister van financiën verklaarde ook in de Kamer der volksvertegenwoordigers van 16 maart jl., waarschijnlijk om die reden, dat de vermeerdering van het gemeente fonds, die de gemeenten welhaast zullen ontvangen, voor de verbetering van den toestand der secretarissen, daar waar die nog niet gebeurd was, door de gemeente-raden diende gebruikt te worden.

Men schrijft uit Luik, 26 juni :

Eergisteren had in een huis der St-Leonardskaai alhier een schrikwekkend tooneel plaats. De genaemde P. J. D..., oud 36 jaar, verzekerings-agent en herbergier, leefde sinds eenigen tijd, in oneenigheid met zijne vrouw. Eergisteren, rond 4 ure, hoorden de geburen eensklaps eene geweldige ontploffing. Men snelt toe: D... had met een revolver tweemaal op zijne vrouw geschoten en haar aan het hoofd gekwast; daarna had hij zichzelf eenen kogel door het hoofd gejaagd; hij was dood op den slag. Wat de vrouw betreft zij is naar het gasthuis overgebracht; hare wonden, hoe zwaar ook, zijn echter niet dodelijk. Men zal weldra weten welke oorzaak aanleiding tot dit ijselijk schelstuk gegeven heeft.

— De Brabantstraat te Brussel is andermaal het tooneel geweest van eene schrikkelijke gebeurtenis.

In het nummer 224 dezer straat, op het tweede verdiep van het huis des heer Deymann Druart, woonde M. Kips, met zijne vrouw en 2 kinderen, een jeugentie van drie jaar en een meisje van 20 maanden.

M. Kips, graveur-teekenaar, had een lang verblijf gemaakt in Engeland; maar hij had dit land verlaten ten gevolge van aanzienlijke geldverliezen die hij er gedaan had en sedert dien was hij een weinig in het verstand gekrenkt.

M. Kips, was getrouwd met mej. Eyckholt. Eergisteren, zondag, werd hij met zijne vrouw te middagmaal verwacht bij M. Eyckholt, zijn schoonvader, die in de buurt woont.

Het uur om zich aan tafel te begeven, was reeds lang gekomen, en M. Kips verscheen niet. Mej. Eyckholt begaf zich alsdan bij haren schoonbroeder om hem te verzoeken zich te spoeden. Zij drong in den salon, hij was ledig; zij klopte op de deur der slaapkamer, die aan den salon grenst; zij bekwam tot antwoord slechts kinderkreten, die de angst en schrik verraadden. Mej. Eyckholt riep om hulp. Men kwam toegelopen en men opende de deur die langs binnen met den sleutel gesloten was; een schrikkelijk schouwspel bood zich aan het oog der aanwezigen.

M. Kips lag uitgestrekt op den grond te midden van eenen grooten bloedplas. Aan zijne keel had hij twee gapende wonden. Zijn hoofd achterover geworpen, rustte op zijnen linkeren arm; zijn rechter arm was uitgestrekt en nevens de hand lag een scheermes, waarmede de ongelukkige zich de keel had afgesneden.

Naast M. Kips lag zijne vrouw, gelijk hij van het leven beroofd, volgens de verklaring van eenen geneesheer. Een ander doctoor heeft verklaard dat zij slechts in lethargie lag en dat hij zich sterk maakte haar tot het leven terug te roepen. Hij heeft eene homöopathische behandeling te dien einde begonnen, waarvan wij nog den uitslag niet kennen.

In den hoek der kamer, in het bed, lagen de kinderen, het jongste sliep; het oudste was bijna dood van schrik.

Wat is er gebeurd?
Dit is moeilijk om te zeggen. Men veronderstelt dat M. Kips in een aanval van zinneloosheid zijne vrouw zal gedood hebben, en bij zich nadien zal hebben zelfmoord.
De vrouw had inderdaad aan de keel en het

gelaat al de teekens van iemand die door verworging gedood werd.

Voegen wij er bij dat een wille doek, serviet of handdoek, het gelaat der ongelukkige vrouw bedekte, herinneren wij dat de deur met den sleutel gesloten was, en men zal bekennen dat het moeilijk is aan te nemen dat M. Kips zich alleen heeft gedood en dat zijne vrouw, toegelopen, van ontroering zou zijn neergevallen naast het lijk van haren echtgenoot.

Eene dienstmeid, die ondervraagd is geworden, heeft verklaard gerucht te hebben gehoord in het appartement van M. Kips op het uur dat hij gewoonlijk zijne toilet maakte; zij heeft hooren roepen; zij heeft zelfs gemeend te hooren dat de kleine jongen riep: « Papa, papa, doe dit niet! » Maar zij meende dat M. Kips den kleinen bestrafte.

Het gerucht dat in de stad heeft geloopt, volgens welk de beide echtgenooten door moordenaars om het leven zouden zijn gebracht, is van allen grond onthoofd.

— De zaak der onlusten van Verriers wordt ijverig onderzocht. De rechter Protin heeft, ten gevolge van talrijke ondervragingen, twaalf personen doen vrijstellen, die maandag en dinsdag aangehouden waren. Vijf anderen zijn in de gevangenis gebleven; de bezwaren tegen hen zijn erg genoeg om hunne gevangenting te verrechvaardigen. Zekere Pickereau, die den agent Debot geslagen heeft, heeft het land verlaten.

— Er is reeds nieuw graan van 1870 te Parijs. Zaterdag morgen had er in de Montmartrestraat voor het venster van den bakker des keizers, eene samenshoring plaats van nieuwsgierigen, die naar eenen liter bloem van den oogst van 1870 keken. Het graan kwam rechtstreeks uit Provence.

— Voor de rechtbank. — De aanklaagster vraagt de echtscheiding.

« Uw man bemide u nogtans, merkt de voorzitter op.

« 'T is waar, mijnheer, maar de tijden zijn veranderd. Vroeger als hij mij zag, was het zijn hart dat klopte, nu is het zijn stok... »

Buitenlandsch nieuws.

Nederland.

Als eene bijzonderheid wordt het volgende van eene geachte zijde uit Sliedrecht bericht:

« De dienstmeid van zekeren verwer C. had als kind, door den schrik eens brands in de nabijheid der woning harer ouders, bijna geheel hare spraak verloren, zoodat zij niet anders zelfs bij groote inspanning, dan fluisterende zich kon doen verstaan. Eenige dagen geleden evenwel ontstaat er een verschil tusschen den verwer C. en een kleermaker, in tegenwoordigheid van de genoemde dienstmeid; door een der partijen worden verwijtingen geuit die, naar het oordeel der dienstmeid, haar goeden naam benadeelen, waarover zij zoodanig in drift geraakt, dat zij geheel hare spraak terug bekomt en met luider stemme hare zaak kon verdedigen, en tot heden hare vrije en onbelemmerde uitspraak heeft behouden. Welke aandoening hier het hevigste was, de blijdschap, de drift of de verwondering der dienstmeid, is moeilijk te beschrijven. »

Frankrijk.

De *Peuple Français* en de *Moniteur universel* melden heden, even als gisteren de *Patrie*, dat het fransche Staatsbestuur den tijd nog niet gekomen acht om aan de verbannen prinses der familie Orleans den oorlof te vergunnen om in Frankrijk terug te keeren.

De heer minister Ollivier heeft aan de Kamer-commissie verklaard dat hij het voorstel ter verzending des verzoekschrifts van de prinses van Orleans aan het ministerie, bestrijden zal.

De commissie der verzoekschriften is gisteren vergaderd. M. Ollivier heeft gevraagd om het verzoekschrift der prinses van Orleans door eene eenvoudige dagorde van de hand te schuiven. Acht leden op negen hebben de denkwijze van den minister aangenomen.

In de hoofdstad van Frankrijk had men het gerucht doen loopen dat de minister van binnenlandsche zaken zijn ontslag ging geven. Sommige dagbladen hadden dit gerucht opgenomen. Eene depeche uit Parijs van gisteren gedagteekend, meldt dat zulks geheel en al bezijden de waarheid is.

Spanje.

Men bericht uit Rome, 26 juni: Koningin Isabella, van Spanje, heeft aan Z. H. den Paus, haren troonafstand, ten voordeele van haren zoon Alphons, genatificeerd.

De troonafstand van koningin Isabella is een voltrokken feit. Zaterdag heeft de koningin in het Hotel Basilewski den akt geteeekend waarbij zij van de kroon van Spanje afziet en hare rechten overgeeft aan haren zoon, den prins der Asturiën.

De tegenwoordigheid der leden van de familie der Bourbons van Spanje en der vrienden die aan het vervallen vorstelijk huis zijn getrouw gebleven, gaf eene zekere plechtigheid aan dien akt. Alleen de echtgenoot der koningin, don Frans van Assisen, alhoewel uitgenoodigd, was afwezig. Deze onthouding zal zeker wel worden opgemerkt.

Deze akt waartoe koningin Isabella eindelijk, na veel weerstand, heeft besloten, zal waarschijnlijk voor de herstelling van den jongsten tak der Bourbons in Spanje, het uitwiskel niet hebben, welk zijne partijgangers er zich van bevolen. Voor Spanje is Isabella II of Alphons XII, altijd hetzelfde. Deze namen vertegenwoordigen een stelsel dat Spanje vernietigd heeft en grondbeginselen welke de omwenteling onwederroepelijk heeft verworpen. Zij zouden slechts kunnen terugkeeren met de medewerking van Maarschalk Prim, en deze heeft nog laatst in de Cortès zijne onbuigbare oppositie tegen den terugkeer der Bourbons uitgedrukt.

BRAND TE MANILLA.

Aan een partikulier schrijven uit Manilla ontleenen wij het volgende: Heden nacht (29 maart) is hier een brand uitgebarsten, die zoo ontzettend binnen weinig tijd toenam, dat de heft Calle-Nuova, en eene zijde van de Rosario geheel zijn vernield; gij kunt u daardoor eene voorstelling maken van den verschrikkelijken omvang van dit onheil; de artillerie heeft den geheelen nacht geschoten, om te trachten de huizen te doen ineenstorten en daardoor den verdere voortgang van den brand te sluiten; echter te vergeefs; men is eerst heden den brand meester kunnen worden. De verliezen zijn buitengewoon groot, want al de lijnwaden en pakhuizen zijn eene prooi der vlammen geworden; de Engelsche huizen en ook anderen zullen een groot verlies lijden.

De verwarring was zoo groot, dat in de Rosario de goederen vooral lijnwaden, 2 meters hoog op de straat lagen opgestapeld, daar men ze, hopenoed nog iets te redden, uit de winkels wierp; alles werd echter doorweekt van het water der spuiten, en verder vertrappt door de paarden der artillerie en de stukken die er over henen reden. Het was een ellendig tooneel van verwarring en verwoesting.

De gouvernementsbladen verzetten zich hevig tegen de werkingen der aanhangers van het herstel der gevallen dijnastie ter gunste van prins Alfons.

Turkye.

DE BRAND VAN PERA.

Constantinopel, 27 juni.

Onder dagteekening van 15 juni schrijft men uit Constantinopel aan de *Liberté* het volgende:

« Onmogelijk is het, al de gruwelen, misdaden en ellende te beschrijven, die de ramp van den 5 dezer heeft ontsluit. Geen pen is in staat om de verwoesting te brandmerken, die met den nood der slachtoffers hun voordeel maken; de zoogenaemde spulstagen, die hunne hulp verkoopen, om later nog te plunderen; de sakas of waterdragers, die hunne onmisbare koopwaar slechts tegen goud in ruil geven; de lastdragers, die eer den naam van roovers verdienen — en zooveel duizend anderen, voor wie de armoede hunner medemenschen eene bron van rijkdom is.

Gelukkig zit men aan den anderen kant, ook daden van zelfopoffering en edelmoedigheid. Ware dit niet zoo — hoe zou het dan gaan? Nog dagelijks delft men tal van lijken op; op geen honderden na, is het cijfer der verongelukten te groot. — De geredden echter hebben stof tot dankbaarheid. De regering zorgt voor woningen en levensmiddelen; en van alle zijden vloeien ruime geldelijke bijdragen toe. Dit neemt intusschen niet weg, dat ontelbare families zich van al hare have, en — wat erger is — van hunne middelen van bestaan zien beroofd.

De Sultan heeft ernstige plichten te vervullen, ten einde, zoo veel mogelijk, de herhaling van eene zoo vreeslijke ramp te voorkomen. Brandweer en politie moeten in de eerste plaats hervormd worden. Van niet minder belang is het, de afgebrande voorstad op eene meer doelmatige wijze, met breedere straten en ruimere pleinen, uit hare asch te doen verrijzen. Pera dient terens zoo spoedig doentlijk herbouwd te worden; dit is in het belang van alle vreemde bewoners, en voornamelijk van hen die aldaar hunne woonplaats hadden gevestigd.